

Agustín Cuevas diu que a vegades se sent «mico» i mira cap al passadís. «Quan se'm queden mirant, em vénen ganes de dir-los: 'Això és el metro, no és el zoo'. Entre ell i els que l'observen, hi ha uns 10 metres, depèn d'on estigui parat. L'Agustín treballa darrere la barra del bar Metro 2, a l'estació de Passeig de Gràcia. Abans de les obres, per aquest passadís hi passaven 500.000 persones; ara són menys, però el flux de gent és continu.

El Metro 2 és un d'aquells bars on el rellotge es va aturar quan cantaven Los Sírex i que Joaquín Sabina podria lloar en les seves lletres. Per llocs com aquest, caçadors de tendències i gurus diversos posen a Barcelona pels núvols. I, per microcosmos com aquest, els barcelonins seguim pensant que encara queden llocs autèntics a la ciutat. És clar que el Metro 2 és al subsòl.

L'Agustín explica que ell va agafar el bar fa 13 anys, que ja el coneixia perquè n'era client, que treballava al passeig de Gràcia en un restaurant i que les rajoles verdes ja hi eren. La paret groga és cosa seva. «És més psicòtrop», diu, i se la mira. «Alguns clients opinen que si fos

A PEU DE CARRER

CATALINA
Gayà

Un cafè a uns quants metres sota terra

XAVIER GONZÁLEZ

►► L'interior del Metro 2, a l'estació de Passeig de Gràcia.

d'un altre color no hi vindria tant sonat». Torna a riure. En aquest bar, també hi ha aquella parròquia habitual que fa broma i comenta la vida, la que passa amb pressa a uns metres i la que transcorre a dalt.

L'Agustín assegura que hi ha qui baixa al seu bar perquè els preus al sol són els del passeig de Gràcia i hi ha qui es fa client perquè cada dia agafa la línia verda. «Tenim clientela que ve de Tarragona o de Girona, i molta gent que va a l'Hospital de la Vall d'Hebron, i només faltaria que aquesta paret fos blanca», reflexiona, i li cobra a un client una cervesa. L'acomia amb un: «Fins demà».

No sé quantes dècades deu tenir el Metro 2. Al Metro 1, nou metres de bar a l'altre costat del passadís i en el qual un senyor m'ha recomanat que llegeixi Antonio Machado, la Verónica, la propietària, m'ha dit que el seu avi, cap als anys 60, ja estava darrere la barra. Ella va estudiar empresarials i m'ha recomanat que vagi al Metro 2 perquè ja va sortir en un llibre.

L'Agustín assenyalava el pernil i diu que fins i tot al pernil li fan fotos. Explica que els japonesos li demanen que s'aparti. «Val més emportar-se dues peces que una», diu que els con-

testa, i riu. No sé si els japonesos ho deuen entendre, però com que l'home és de riallada fàcil segur que acaba a totes les fotos.

«El cafè, el tenim a preu de barri, a 1,10. És un bar de barri, però som al passeig de Gràcia. Ara demanen molts cafès per emportar». Mira cap al passadís: «Aquí sempre tinc 10 metres al davant. Quan surto al carrer, dic: 'Que gran que és el món'».

«El cafè és a 1,10 €.
Aquest és un bar de barri, però som al passeig de Gràcia»

Surto al carrer. Hi ha cafeteries d'aquelles que hi ha a tots els carrers del món i que ja han baixat al metro d'aquesta ciutat i al de Madrid o al de París. Mentre he parlat amb l'Agustín, m'he oblidat del passadís per on passa el món. Retorno: els transeünts baixen els esglaons a pas ràpid. Alguns disminueixen la marxa quan veuen el bar. Tots miren cap a dins del bar. ≡

cgaya@elperiodico.com